

DIVADELNÍ
FLORA THEATRE FESTIVAL
OLOMOUC

ČTVRTEK THURSDAY 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
PONDĚLÍ MONDAY
KVĚTEN MAY 20
21 22
23 24 25 26 27 28 29 30 31
ZPRÁVDAJ

17 9 20 5 13 07

pátek 17. května 2013

Laskaví a milí čtenáři,

na festivalu dnes uvidíte, jak může s člověkem zatočit neuvážené manželství. Kalibův zločin, který připravil ve Slováckém divadle J. A. Pitínský dle románu Karla Václava Raise, je fantaskní ukázkou takového osudu. Zlo žen v něm dostává nové, drastické rozměry. Uvidíme také, jak může člověka zničit neuvážený prodej rodinného majetku. Tradiční host Flory Jan Mikulášek totiž inscenoval Víšňový sad. Debaty předchozího dne se nesly v rozhovorech o sebelítosti, životních neúspěších, uměleckém krachu a uměleckém stylu. Hovory následujícího dne řešily teorii vtípu, sladovou whisky, soudobou vážnou hudbu a brazilskou vnitrostátní politiku. O divadle tehdy nebyla řeč.

Alpu jsem dnes nepil. Hezký den,

Vojtěch Varyš,
zástupce a obdivovatel šéfredaktorky

JAN MIKULÁŠEK: ŽÁDNÝ POSUN NENASTAL

S Janem Mikuláškem jsem po festivalovém uvedení inscenace Zlatá šedesátá spekuloval nad dobou i jejími tvary. Proběhlo zcela tiché, na subtilních detailech podložené, zjištění, že nezáleží na době a už vůbec ne na tvaru.

Celá inscenace mi přišla jako konfrontace umělce s „naleštěnou“ dobou. Je tam nějaká tvoje možná sebereprojekce?

No já souhlasím. Dokonce jsem měl během zkoušení pocit, že to téma je tak strašně blízko, že se na to nebudu moct podívat z odstupu. Většina věcí, které se v inscenaci objevují – těmi se zabýváme teď a v těch důležitých tématech asi taky žádný posun nenastal. Člověk by chtěl věřit, že nějaká doba už proběhla, je odsunutá a můžeme

na ni na dálku vzpomínat. Při tom je to neskutečně živé. Měl jsem strach, že od toho nedokáži odstoupit. Takže jsme zvolili víc výtvarně stylizovanější formu. A ta blízkost a naléhavost je posílená ještě tím, že se zabýváme divadlem v daném věku. Každý divadelník má totiž zkušenosti s drogami, problémy s alkoholem, a tím je to „strašně“ živé. V pozadí byl strach, jestli nejsme náhodou blízko něčemu, o čem mnohdy nechceme ani hovořit.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

pořadatel

DK DIVADLO
KONVIKT

hlavní partneři

OLOMOUC

Olomoucký kraj

**Moravské divadlo
Olomouc**

za podpory

**MINISTERSTVO
KULTURY**

hlavní mediální partner

Česká televize

>> POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

Byla podle tebe „šedesátá“ vůbec něčím zlatá?

Rozhodně byla. Kulturní boom reagoval na ekonomiku. Fungování státu šlo do kytek a najednou vznikala malá divadla. Pořád si myslím, že to co se obecně chápe jako „zlatá šedesátá“ se objevilo v roce 1965. Zvláště z Juráčkových deníků je čitelné, že stín padesátých let se do těch šedesátých vrhal víc, než jsme ochotní si připouštět. Zároveň můžeme skrze evropský i světový kontext tu dobu nazývat zlatá. Ale těžko říct právě proto, že je to jenom náš kontext. Je to možné, ale dost ošidné.

A může být současnost něčím zlatá?

Tak možná tím, že šla cena zlata nahoru (smích).

Pracovali jste nějak s Šulíkovým filmem? Měl jsem pocit, že si vybíráte úplně jiné tematické linie.

Mě to přišlo spíš naopak, že Šulík vytěsnil motivy, které mě zajímaly. Taky bych řekl, že to na mě bylo až příliš sentimentální, ale každý má právo na individuální přístup. Takže se klidně může stát, že i tu naši inscenaci nazve někdo sentimentální. Tím, že je to deník opravdu nešťastného osudu člověka, který se třeba jenom mýjel s tím, co se kolem něj dělo, tak je jednoduché upadnout do nějakého patosu. Jinak film jsem viděl a řekl jsem si, že budu chytřejší, ale nevím, jestli se mi to povedlo.

A v sérii, která kromě Zlatých šedesátých zahrnuje třeba sedmdesátá nebo osmdesátá léta, budete víc navazovat na jeden konkrétní vizuál, nebo to budete obměňovat?

No tak hodně to řešíme a probíráme ze všech stran. V tuhle chvíli bych byl raději,

kdyby to bylo formálně úplně jiné, protože nechci vytvořit cyklus, který odkazuje sám na sebe. Takže je klidně možné, že vedle spousty zdrojů tam budeme mlčet.

Rozlučkové představení v Redutě tedy vypadá hodně atraktivně.

Jo, na tom si dáme záležet, ale pro mě je vrchol Juráček. Ať dramaturgicky, nebo jenom tím, jaká společnost se tam potkala. Nicméně je náročné pracovat na něčem, co měla být autorská věc na dost široká témata a byla tam i nejistota, zda by se ta inscenace vůbec hrála. Možná nás vylekal strach z něčeho, co jsme ještě nezkusili. Naopak. Vymysleli jsme happening, při kterém jsem si splnil sen zaplnit některé ne úplně využívané prostory. Bude to trochu provokace, trochu shrnutí toho, co jsme tam zažili a odehrává se to asi na čtyřech nebo pěti místech v divadle. Lehounce to zkusíme s dvanácti lidmi při takovém uvolněném zkoušení. Takže doufám, že to bude veselé, divoké a hlavně lehké.

*Za pokec děkuje
Martin Macháček*

Žrát papír...

...nemusí vždy znamenat vylizování toho nejlepšího fenmetrazinu ze zbytku plata. Můžete to ovšem být i „souhrnný název“ pro předposlední inscenaci Jana Mikuláška v divadle Reduta. Pozadí filmu se stává tématem deníků Pavla Juráčka a průvodcem nevyzpytatelným dnem všemožných inspirací. Prvně je to obraz doby, která se tváří jako exkluzivní epocha uměleckého rozběhu. Ale po druhém, třetím, čtvrtém i osmašedesátém čtení se mění optika spíše k výpovědi o nepříliš důvěryhodné době a jejím falešném zlatě, které se v důsledku dalšího přísunu nepříjemně historiografických skutečností obnažuje jako měď. Je to zlatníková zpověď o kočičím zlatě doby, jakémsi nehezkém pižmu, které v anketě o nejzábavnější a nejveselejší dekádu vede průběžný historický šampionát.

Co když jsou stále „šedesátá“ pouhou projekcí nenaplněných nadějí a realizací snů, které utnuly spojené varšavské síly stejně, jako když skalpel laská nádor při první fázi léčebné experimentace. Co

když jsou „šedesátá“ seberealizací několika svěhlavě nalaďených bláznů, jejichž honoráře se pohybují v mezích daleko nepředstavitelných, než je únosná mez minimálních mezd. Co když jsou Zlatá šedesátá v Redutě úplně něčím jiným než nudným dějinným průřezem a rekapitulací sociálních poměrů?

Co když kolega Gezda v recenzi jednou napsal: „Zlatá šedesátá jsou drásavou kompozicí o neštěstí inspirativních lidí, jejichž talent je to poslední, co jim činí radost a první, co okolí nikdy nepochopí.“ Co když k tomu potom není co dodat i přesto, že psychologičtí odborníci samotnému Juráčkovi zvěštovali, že: „oni jej nemohou léčit právě proto, že nedokážou vykurýrovat celou společnost.“

Tématem minimalistických Mikuláškových meditací jsou právě „eventuality“, které utváří jádro autorského, vyhraněného pohledu na svět. Základem není ani tak žraní papíru jako jeho plnění slovy a dalšími významy. Vše se soustředí kolem

pochybností a úvah nad smyslem tvoření jako takového.

Je to patetické?

Je a dokonale (salónní cynici prominou). Je to dokonce dojemné stejně jako přiznání posbírat partu sedmnáctek na baru a vyprávět jim líbivé historky z natáčení o umírajících raccích na rozžhavených pánvích (a ti svůj výkon nedokončili, jak měli napsané ve scénáři, neboť přehořeli o tři minuty dříve). Inscenace je jímavým obrazem, který lze přirovnat k hypnóze. Ke zcela podvědomému vnímání pulzujícího kurzoru na nenaplněné stránce, obsahu nedokončeného dokumentu. Juráček pro Mikuláška není prvoplánovou, plakátovou inspirací, ale materiálem pro studii tvořivosti a životnosti uměleckých forem.

Žrát papír a potom hořet. Vznítit se. Zlatá šedesátá jsou také nezastřeným signálem pro slabošská individua, která si myslí, že jejich lokální význam vzroste s plejádou nových invetiv i přesto, že jádro problému leží na dně nedopitého koňaku. Zkrátka nevypovídají o konci dějin, ale sami jej vytváří.

Martin Macháček

ROZHOVORY S JURÁČKY: JE TO DEPRESE

V zákulisí bylo rušno. Herci, režisér Jan Mikulášek a dramaturgyně Dora Venceníková se mezi sebou bavili o právě dohraném představení. Já, fotograf a kameraman jsme zas kroužili kolem Josefa Poláška, Gabriely Mikulkové a Petry Bučkové.

Jak se díváte na období „zlatých šedesátých“, popřípadě proměnil se váš pohled na ně v průběhu příprav inscenace?

Josef Polášek: Osobně považuji padesátá a šedesátá léta za nejvкусnější období dvacátého století, nejvкусnější jsou osmdesátá léta – to je ale jen můj názor. Díky inscenaci se můj pohled na šedesátá zlepšil.

Petra Bučková: Já si žádnou dobu neidealizuji, takže se můj pohled na šedesátá léta taky nezměnil. Spíš než ta doba mě zajímal Pavel Juráček jako člověk.

Gabriela Mikulková: Já jsem těsně před zkoušením „Juráčka“ začala číst o padesátých letech, třeba o Dagmar Šimkové, což byla politická vězeňkyně. Strašně mě to chytlo a jsem zděšená, protože jsem o té době věděla hrozně málo. Tím Juráčkem se to pak jenom prohloubilo. Deníky jsem četla, ale nedokázala jsem to přečíst na jeden zátah, protože je to tak vleklá deprese, že jsem to musela odložit a prokládat knížkami jako Z Ladovy zahrádky. Jsem ráda, že už ta doba není a hrozně mě mrzí, když někdo řekne, že za komunistů bylo dobře. Tady ta věta se říká hodně, vesele se to komentuje, ale od té doby, co jsem si toho dost načetla, mi to přijde děsný, že to fakt někdo může říct. Doufám, že už nikdy nebudou.

Ve svých denících byl Juráček velmi otevřený, jak jste ho tedy po přečtení vnímala?

Gabriela Mikulková: Chvillemi mi ho bylo líto, ale pak jsem si řikala: „Už nefňukej, narodila se ti zdravá dcera, tak se jí věnuj.“ Ale zapůsobilo na mě to, jak vnímal politickou situaci. To jsem si řikala, jak to muselo být hrozný, žít v té době. Jsem ráda, že žiju tady a teď.

Máte divácké reakce od generace, která šedesátá léta zažila?

Josef Polášek: Ano, že je to dobře provedené a že z toho jde i ta deprese z roku

1968, kdy se celý svět zvedal, ale my ne. Přišla ruská invaze a komunisté to zatrhli. Takže ty šedesátý léta nesou bohužel tuto depresi a na to lidi ještě dobře a neradi vzpomínají.

Gabriela Mikulková: Reakce, co sleduji, nebo se ke mně dostanou, jsou vesměs pozitivní, hodně se jich to dotkne, přijde jim to čistý a silný. Ale slyšela jsem i o některých, který to nedají. Nicméně jsou ještě lidi, kterých se to dotkne tak, že jim z toho není dobře. Já tohle nemůžu chápat, jsem ročník 1978, ale ti, kteří tu dobu žili a byli třeba v mém věku, jsou z toho dost zbití. Zažili určitý přikojí a při této inscenaci se jim vybaví něco bolavého. Překvapilo mě až jak moc.

S Janem Mikuláškem jste, s výjimkou pana Poláška, spolupracovali už několikrát. Lišila se práce na Zlatých šedesátých v něčem od těch předchozích?

Gabriela Mikulková: Hodnotím to dost subjektivně, ale myslím si, že Honzovi se se mnou líp pracuje, když je daný pevný text hry. Tohle je až taková novinářská práce, hodně jsem četla, hledala si na youtube o Pavlovi Juráčkovi všechno možné. Připadala jsem si jak žurnalistka, který s ním bude dělat rozhovor. Kdežto když jsem měla daný text, třeba Hedu Gablerovou, tak mám pocit, že k těm věcem dřív docházím. Tohle je pro mě hrozně těžký, a když se to povede, tak z toho mám velkou radost.

Petra Bučková: Vnímám to hodně osobně, moc se mi ten styl líbil. Líbilo se mi, že nehraju ženskou. Nemám ráda klasický ženský role, přestože jsem jich dost hrála, už mě to vůbec nezajímá, podle mě to nemá dneska co říct. Všechny velké ženské role, které byly napsány, jsou jen ženy, které visí na mužích nebo dělají něco pro ně. Hrála jsem i Lady Macbeth, která je sice zajímavá, ale vždycky všechno dělala pro Macbetha.

Jen připomínám, že rozhovor vyjde zítra

před představením Višňového sadu, kde hrajete hlavní roli...

Ano, třeba Raněvská mě jako osoba vůbec nezajímá, tyhle hysterky... máme ji tak pojatou, jako semletou hysterku. Strašně špatně se mi hraje, ale v těchto rolích si nejvíc dokazují, že to musím uhrát, i když je mi to proti srsti.

A co říká na první práci s Mikuláškem Josef Polášek? V čem je jiný od ostatních režisérů?

Josef Polášek: Myslím, že Honza je teď to nejlepší co máme v nastupující režisérské generaci. Jsem moc vděčný, že jsem s ním mohl pracovat. Je „políbený“ režisér a umí zacházet i s lidmi, má dobrý přístup. To je výhodný postoj pro obě strany, takže se s ním dobře pracuje profesionálně i jako s člověkem.

Juráckovy deníky nejsou klasickým dramatickým textem. Jak vypadalo zkoušení?

Petra Bučková: Zkoušeli jsme tři týdny typický „šedesátky“: večírky, vtipky a další věci. To se pak úplně škrtlo, začalo se znovu od nuly. Celý inscenační tým (režisér, dramaturgyně, scénograf) se pak dohodl, že chtějí zdůraznit právě to vnímání člověka, který tu dobu žil. Vyhnout se humoru, prostě takovou depku.

Studovala jste si nějak Pavla Juráčka?

Petra Bučková: Já jsem vůbec netušila, kdo to byl Juráček, i když já vlastně jména zapomínám, takže je to jedno. Četla jsem kusy toho deníku, pak jsem viděla filmy – to mě hodně vzalo. Dívala jsem se na to pozdě večer a musela jsem to dokoukat v noci. Moc se mi líbil Případ pro začínajícího kata, přišlo mi to strašně vtipný, nevěřila jsem, že u nás něco takového vůbec vzniklo. I ty ostatní filmy mě zaujaly a přišly mi až takový káfkovský.

*Za rozhovor děkuje
Iva Najd'ónová*

POHYB NÁS LÁKÁ

Českou republiku na festivale v tanečné sekci zastupuje Simulante Bande. Prečo sa renomovaná tanečná skupina rozhodne spolupracovať s tanečníkmi s fyzickým handicapom?

Veronika Kotlíková: Máme rádi výzvu, a pretože se zabýváme tancem už docela dlouhou dobu a už nám ta práce pak připadala trochu nudná. Pořád ta samá těla! (smích) Po nějakých předešlých zkušenostech jsme se rozhodli udělat inscenaci s lidmi s různým tělesným hendikepem. Zajímalo nás to čistě z fyzického a estetického hlediska – je to přece jen jiná forma vnímání krásy. Zjistili jsme, že omezení nás paradoxně vždy někam posouvá a hodně inspiruje.

Jako sú podľa vás v dnešnej spoločnosti vnímaní ľudia s telesným postihnutím?

U lidí převažuje lítost, tichej obdiv, nebo taky ostych. Často mě zaráží, že se většinová společnost k lidem s fyzickým postižením chová, jako by byli postiženi i mentálně.

Mali ste počas skúšania prípadne vystupovania problém s bezbariérovými prístupmi?

Problémy byly na každém kroku. Nevím sice, jak starý jsou vyhlášky ohledně staveb domů, ale už dlouhou dobu existují určité normy. Zvlášť pokud jde o veřejné budovy jako je soud, finanční úřad, benzínová pumpa, divadlo, nebo cokoli vás napadne. Budovy, které ale vznikaly ještě před těma vyhláškama nejsou vůbec přístupny lidem s fyzickým hendikepem, nebo jen s pomocí.

Z šatne už prichádzajú aj Alena Jančíková so Zuzanou Pitterovou, ktoré ma napriek svojmu fyzickému hendikepu prekvapili suverenitou na javisku. Išlo o prvú skúsenosť s divadlom, prípadne tanečným divadlom?

Zuzana Pitterová: S pohybovým divadlem zkušenosti nemám, Simulante Bande je tedy moje první taneční spolupráce. Divadlu se ale věnuju už dlouho, studuju taky

herectví na Katedře autorské tvorby a pedagogiky DAMU.

Alena Jančíková: Já jsem asi před deseti lety absolvovala workshop integrovaného tance, po kterém jsme měli jedno vystoupení. Od té doby jsem ještě párkrát zkoušela s nějakými tanečníky, ale nikdy z toho nevzešla inscenace.

Brání štúdiu herectva váš hendikep?

Zuzana Pitterová: Nebrání, protože se zabírám rozhlasovou tvorbou a práci s hlasem.

Ako vnímali spoluprácu so súborom VerTeDance?

Zuzana: Spolupráce s VerTeDance byla perfektní. To jsou hrozně kreativní lidi a jakoukoliv odlišnost dokážou přetavit v klad a zajímavě to taky přetaví do choreografie. Já jsem si například měsíc před premiérou zlomila ruku a jejich první reakce byla, že to je vynikající, protože ji mám ve tvaru pistole a na premiéře to pak pěkně fungova-

lo. S VerTeDance se naštěstí budu taky dál potkávat na různých workshopech v Divadle Archa, které jsou pro zdravé a taky pro hendikepované. Pohyb mě totiž pořád baví a láká.

Alena Jančíková: Zkoušelo se nám určitě dobře, VerTeDance k nám byli velice shovívaví. Myslím si, že pro ostatní tanečníky je to docela těžký, protože oni musí hledat ty naše limity a ani netuší, kde se to postižení skrývá a co to obnáší. Vznikl pak ale skutečně dobrý tým, proto byla asi i tak dobrá atmosféra na place.

*Za rozhovor ďakuje
Dominika Šíroková*

Pracovali ste už niekedy s arteterapii?

„Pred niekoľkými rokmi som robil inscenáciu s hercami s downovým syndrómom zo slovenského Divadla z pasáže. Musím povedať, že mi to skutočne zrelativizovalo životné hodnoty. Veľa som sa o ich zvláštnom svete dozvedel. Napríklad si my ani neuvedomujeme, ako veľmi ľudí s downovým syndrómom obohacuje naša pozornosť. Ich svet je skutočne veľmi bohatý, je to zdroj inšpirácie aj na rok. Nebolo potrebné ich silou mocou niečo učiť, skôr stačilo sa nimi len nechať unášať.“

Jaro Viňarský

Oslobodzujúce piruety invalidného vozíka

Keď má recenzent písať o inscenácii, v ktorej sa na javisku objavujú ľudia s telesným postihnutím a ku slovu sa dostáva arteterapia, do divadla v zásade vstupuje s obavou. Ak totiž daný „štyk“ nenesie predponu „majster“, hodnotenie umeleckých (ne)kvalít musia z akéhosi ľudského dôvodu ísť stranou. V dnešnom rozhovore po predstavení skonštatovala Veronika Kotlíková, choreografka a interpretka inscenácie *Simulante Bande*, že „zautomatizovaná“ a teda nie úplne úprimná ľútosť ľuďom s pohybovými obmedzeniami naopak vadí. Nasledujúce hodnotenie preto považujte za moju úprimnú snahu o ich zrovnoprávnenie a emancipáciu.

Produkcija nevznikala v žiadnom z divadiel primárne sa orientujúcich na arteterapiu a integráciu ľudí so zdravotným postihnutím, vytvorili ho naopak jedni z najlepších tanečných tvorcov v krajine – duo VerTeDance. V Divadle Archa tak stojí *Simulante Bande* na programe napríklad pri verejnom natáčaní *Show Jana Krausa*. Inscenácia bola tiež zaradená do tohtoročného výberu festivalu Česká taneční platforma, ktorý každoročne prezentuje českú tanečnú tvorbu prevažne promotérom zo zahraničných festivalov a vyslúžila si hneď Cenu divákov. Na Divadelní Floře zastupuje v rámci višegrádskej tanečnej prehliadky českú tanečnú scénu.

VerTeDance k Flore už pomaly začínajú patriť ako Mikulášek alebo VOSTO5ka. Čo si môj krátky redaktorský život pamätá, tu odohrali svetovú premiéru choreografie Charlotty Öfverholm *Found and lost*, minulý rok okrem ďalšej svetovej premiéry višegrádskeho projektu v Olomouci predviedli „najlepšiu tanečnú inscenáciu minulého roka“ – Kolik váží vaše touha?. *Simulante Bande* je ďalším pokračovaním spolupráce VerTeDance so zaujímavými zjavmi českej hudobnej alternatívy – po Zrní nasledovali DVA.

Počiatok inscenácie možno veru označiť rovnako hravým, zábavným a chy-

tro postaveným ako je muzika „v našich kruhoch“ populárnej hradeckej dvojky. Fyzický hendikep je tu povýšený do umeleckého obrazu, kontextu neznalý divák navyše môže pre šikovnú choreografiu na zemi spočiatku celkom dlho hádať, kto zo štvorice tanečníkov vlastne trpí hendikepom. Sebaironickým vláčením ťažkých bezcitných nôh, ráznymi až drzými poznámkami, skutočne dráždivým predvádzaním postihnutého dievčaťa ako sexuálneho objektu, či dokonca buchnutím do obvyčajne nedotknuteľného hendikepovaného tela sa Alena Jančíková a Zuzana Pitterová (študujúca mimochodom herectvo DAMU) snažia vyvrátiť kliše osob tele-sne postihnutých. Prezentujú sa tak ako silné osobnosti, ktoré si miesto poľutovania vyslúžili môj obdiv. Na súčiastky demon-tovaný invalidný vozík sa na javisku zbavuje svojej strašidelnej aury a v nespočetných piruetách predvádza svoju oslobodenú oceľovú krásu.

Ilustrovanie sveta telesného postihnutia príbehom bariéry nepochopenia medzi ľuďmi fyzicky zdravými a tými, čo v živote nemali až také šťastie, mi však príde zbytočné. Nie len inscenáciu, ale paradoxne aj oných hendikepovaných tanečníkov ponižujú ony divadelne banálne epické situácie konfliktu sveta „postojačky“ a „posediačky“. Úplné oprostie sa od potreby zjednodušene znázorňovať toto problematické spolužitie (čo napríklad výborne funguje v prvom obraze), by možno bolo cestou ku skutočnej emancipácii.

Dominika Široká

PIANO INTERRUPTED DIALOGUE NON-INTERRUPTED

Naladit se během několika pár minut potísnivé a depresivní adaptaci deníků Pavla Juráčka, s níž přijela na Divadelní Floru brněnská Reduta, na další divácky náročnější zážitek, nebylo jen tak. Nechat si uniknout hudební návštěvu, jež v Jazz Tibet Clubu slibovala neobyčejný koncert, ale zkrátka nešlo. S projektem Piano Interrupted totiž z Londýna přijela postmoderní směsice klasické hudby, jazzu a elektroniky. Londýnský pianista a skladatel Tom Hodge zasedl ve čtvrtek večer za klavírní křídlo, Timothy Fairhall se zase chopil elektrického kontrabasů. Výchozí fráze obou nástrojů pak různě ohýbal, stříhal a vrstvil francouzský producent Franz Kirmann na svém laptopu a syntezátorech. Zatímco Hodge má nejbližší ke klasice a minimalismu, Kirmann si naopak libuje v elektronice, technu a popu. Výsledek v podobě ambientu a post-klasické hudby, vycizelovaných kompozic a proudu imaginativních melodií šel posluchači naproti jen zřídka.

A tak zatímco si spodní část zaplněného klubu sofistikovanou zábavu mlčky užívala, na vyvýšeném posezení se vedly spíše debaty. Což jsem ale samozřejmě nemohl předem vědět, a tak ve snaze užít si koncert s netradičním výhledem, dočkal jsem se dialogu nejen na podiu mezi nástroji, ale i lidmi u vedlejšího stolu.

„No a když toho zloděje zabiješ v sebeobraně, tak tě nemůžou odsoudit. Jinak je to procesní chyba,“ baví se nahlas dva chlápci, zatímco na podiu začíná rytmus uhánět kupředu a klub do sebe pomalu zabaluje hutný, dunivý zvuk syntáků. Přesedat si ale nebudu, koncert je evidentně ruší, a tak se zvětralou desítkou už spěchají.

Trio nabízí ochutnávku ze své filmové hudby, konkrétně z filmu Hedi, dokumentu o nejoslavovanějším tuniském skladateli Hédi Jounim. Instrumentální psychedelie náramně připomíná Radiohead, chybí jen nalehávý zpěv Thoma Yorkea. Hudba se nese v zasněné atmosféře, jen výjimečně se černobílé klapy, basové struny a elektronické smyčky rozeběhnou do tepajících poloh. Čitelné momenty navíc netrvají příliš dlouho, hned je totiž skolí navazbený zvukový ruch anebo střih přímo do ticha. Vše je ale jasně promyšlené.

Nástroje na podiu se spolu baví, na hádku dojde jen naoko. A kdo by měl trojici za suchopárné nudaře, zmýlil by se. Techno rytmus, který dvojici nástrojů v poslední skladbě tlačí do taneční euforie, střídá zlom do ticha a kontrabas spustí profláknutou melodii, kterou zpočátku poznává málokdo. Smells Like Teen Spirit od Nirvy takhle totiž asi nikdo ještě nehrál.

„Ono totiž všechno začíná a končí s Vladimírem. A když má každý z nich jiný cíl, tak si jdou každý jinou cestou. To dá rozum,“ nenechá se vyvést z míry ten mluvňější z dvojice, který s pocitem dobře zhodnoceného problému ještě bouchne do stolu, krýgl nadskočí a koncert pozvolna končí.

Muzikanti s úměvem na tváři se ale dlouho potleskem nenechají přemlouvat a vrací se na podium pokračovat. Nikdo kromě „dua řešitelů“ neodchází, takže byl evidentně výběr hudebního programu festivalu správný i letos. A jelikož se v šapitó na Konviktu výjimečně nic neděje, člověk může jít s klidným svědomím a prověřeným uchem spát.

René Vlasák

č. 7

Život v dramatu

Teenka MM: Občas přemejšlim. Jestli to má jako smysl, víš.

Teenka VV: Co konkrétně?

Teenka MM: Život. Tvorba. Krize středního věku.

Teenka VV: To samozřejmě nemá. Co řešíš?

Teenka MM: Obavu z nedostatku talentu.

Teenka VV: Na to se vykašli, radši se rozhlídni kolem. Kdo tu jako má talent?

Teenka MM: Máš pravdu. Jenže?

Teenka VV: Na to kašli. Víš, kolik tanků nasadili v Makedonii?

Teenka MM: Nevím.

Barevný: To neví nikdo.

Černý: A ani to nikdo vědět nemusí.

Grafik: Já bych taky radši nic nevěděl, ale je uzávěrka.

Neznámý opilý muž
(spí pod stolem).

*Vojtěch Varyš ve formě,
Martin Macháček zatím na frontě*

Jak jste vnímali šedesátá léta?

„Přímo na vlastní kůži a docela dramaticky. V šedesátých letech jsem totiž pracovala na Vltavě, v roce 1968 jsem pak emigrovala do Německa.“

Libuše

„Prožíval jsem je naplno. V roce 1968 jsem byl totiž na vojně.“

Lubomír, při cestě domů
ze Zlatých šedesátých

„Šedesátá léta byla krásná, studoval jsem a v 68 jsem maturoval. Na jaře život začal, v létě ale najednou skončil. Byla to definitivta. To padání hlav bylo v představení přesné.“

Jiří

Mostecká uhelná

Na festivalu najdeme i volnější dny. Pro pracujícího, zaměstnaného člověka, který navíc potřebuje kompenzovat svou pozdní účast na nočních večírcích, jsou jako darem z nebes. Když nespěchá na první produkci třeba v jednu, ale až v pět odpoledne, stihne předtím mnoho jiného; jsou ovšem i tací, kteří na nedostatek poledních a vůbec denních programů žejrají. Najděte si svou vlastní denní náplň a do divadla přijďte pěkně odpočatí a na večer řádně přichystaní! I když ale jeden přijde unavenější, než by bylo zdrávo, aktuální zážitky ho leckdy přivedou k zamyšlení – někdy i s nečekaně současnými konotacemi. Nemusí být vždy erotického rázu, jak tomu bylo v posledních dnech. Bohyně lovu Artemis, o níž byla také jedna středověká show, si svého času odřízla prs, aby jí nevadil při střelbě z luku. Existují ovšem i jiné příběhy. Například ten, který se píše ve Švýcarsku, v malebném městečku Bellinzona. Chopí se ho některý český divadelník? Pokud možno jinak, než banální a plochou satirou: obstruování zkušených průmyslníků u švýcarského soudu, to je přece námět na rozkošnou operetu – mohla by se jmenovat třeba Na tom povrchovém dole zeleným nebo Cikánský uhlobaron. Případně i klasicky, Ostrov milování.

Jsou totiž také méně chudé časy, spojené s konzumací. To pak může slovenská kolegyně i říct: „To bol čistý obžer.“

Pane doktore, nemůžu dýchat!

Dusíme se!!!

Klid, to na vás jen padá viróza Vojtěcha Varyše.

PÁ 17. 5.

SPÍLÁNÍ PUBLIKU 2010

14:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky
TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 10. 9. 2010).

VIŠŇOVÝ SAD

Divadlo Husa na provázku Brno

16:00 S-Cube

Rodinné dědictví jako břemeno. Tradice jako zátěž. Kdo se rozhodne spálit mosty, zatímco rozum velí zůstat? Razantně upravená esence Čechovova textu v cizelérské režii Jana Mikuláška.

KALIBŮV ZLOČIN – Obraz z podhoří

Slovácké divadlo Uherské Hradiště

19:00 Moravské divadlo

Tragické rodinné drama v magické inscenaci Jana Antonína Pitínského. Uvedení první dramatizace Raisova románu navazuje na festivalovou linii, jež v rámci DF nabídla režisérovy strhující adaptace české klasiky (Liška Bystrouška – Divá Bára – Cikáni) na uherskohradištské scéně.

NÁZEV DODÁM POZDĚJI

Divadlo DNO

22:00 Konvikt / šapitó

Premiérové uvedení nejnovějšího kabaretu Jiřího Jelínka a Michala Daleckého.

SENDVIČ

Divadlo DNO

23:00 Konvikt / šapitó

Divadelní koncert složený z kulturních hitů dvacátého století. Živé loutkové klipy stlačené do chutného sendviče...

SO 18. 5.

VIŠŇOVÝ SAD

10:30 S-Cube

LEGENDA O SVATÉM PIJANOVÍ

13:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

POSLEDNÍ CHVÍLE LIDSTVA

14:30 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

GAP

18:00 Konvikt / Divadlo K3

EYOLFEK

19:30 Moravské divadlo

THEATREMATCH

21:30 Konvikt / šapitó

DJ PROVARENÉ

23:00 Konvikt / šapitó

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ
FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktorka: Dominika Šíroká, **redakce:** Martin Macháček, Dominika Šindelková, Iva Najdónovová, Vojtěch Varyš, René Vlasák,
korektury: René Vlasák, **foto:** Jiří Doležel, Lukáš Horký, **sazba:** Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz